

[Elsebeth Kock-Petersen]

Som lovgiver – og også i det virkelige liv – vil det imidlertid være vældig vanskeligt at lave detaljerede regler, der sørger for, at man undgår det. Man kan vel i det hele taget aldrig undgå, at der i et samfund er mennesker, der ikke vil overholde de love og regler, man nu engang har. I denne sag mener vi, at de regler, vi har på dette område, er så gode, som de vel kan blive.

På den baggrund må vi sige, at vi ikke kan støtte det dagsordensforslag, som Fremskridtspartiet har stillet. Vi mener, at det er en forkert måde at gribe det an på. Vi mener for øvrigt også, at de juridiske betragtninger, der ligger bag, gør det meget vanskeligt at pille dette område ud og lave en speciel regel for det. Der står varetægtsfængsling, men hr. Glistrup sagde det vel i virkeligheden selv mere korrekt, det er vel i virkeligheden i højere grad et spørgsmål om at foreslå en interneringsordning end det, der står i dagsordensforslaget.

Vi kan ikke støtte det, men vi lægger vægt på, at de forslag, der nu er til behandling i Arbejdsmarkedsudvalget om retten til ikke at være medlem af en forening, bliver behandlet således, at der i det danske samfund også på det område kan blive en større mulighed for at udøve sin lovmæssige frihedsret.

Knud Lind (FP):

Efter den tale, Venstres ordfører holdt, får man jo ikke ligefrem indtryk af, at Venstre holder fast ved det med den personlige frihed, liberalisme osv. Det er, som om det forsvandt ud i tågerne.

Denne forespørgsel drejer sig reelt om, hvad regeringen agter at stille op mod den fagforeningsterror – det er det, det drejer sig om – som har fundet sted i årevis mod samfundet som helhed og ikke mindst mod det enkelte menneske og det enkelte menneskes frihed til selv at vælge.

Socialdemokratiet spiller en helt uantagelig dobbeltrolle i denne debat. På den ene side har vi de pæne og lovlydige socialdemokratiske folketingsmedlemmer, og på den anden side har vi de socialdemokratiske tillidsmænd, som påstår, at de kun kan anbefale deres medlemmer at gå i arbejde og standse den ulovlige blokade. Samtidig kunne man fra den 5. marts 1990 læse i Politiken, at man fra Hardy Hansens side kunne meddele, at det bestemt ikke blev det sidste, der skete; der ville ske en optrapning af konflikten. Det er altså det spil, der kører.

Vi ser gang på gang i fjernsynet en socialdemokratisk tillidsmand træde frem og sige, at han anbefaler medlemmerne at gå i arbejde, og de skal helst ikke lave disse ulovlige blokader osv. Og vi ved jo alle sammen godt, at de bagefter går ud og sludrer med kammeraterne, og dér er det ikke den samme tone, der er på. Det ved den socialdemokratiske ordfører også godt, for så er vedkommende ikke tillidsmand ret lang tid for de pågældende. Sådan er spillets regler jo.

Det er derfor, jeg siger, der er en dobbelt holdning, og den kommer tydeligt til udtryk, når Hardy Hansen – og jeg synes, det er uanstændigt – i Politiken truer med nye aktioner, fordi HT-konflikten ikke gik, som Hardy Hansen og andre fagforeningsbosser havde forventet den skulle gå.

Vi får så at vide af arbejdsministeren, at al den terror kan klares ved, at Folketinget vedtager lovforslag nr. L 190 om beskyttelse mod afskedigelse på grund af fagforeningsforhold. Det var, hvad arbejdsministeren reelt kunne sige herom fra talerstolen.

Vi ved alle sammen, at det lovforslag egentlig ikke har ret meget med den terror at gøre, som vi taler om i dag. Man skulle nemlig tro, når man ser på lovforslaget, at det var en socialdemokratisk regering, der havde lavet forslaget, og ikke en konservativt ledet regering.

Arbejdsministeren henviste så glad og fro til L 190, selv om det reelt, må jeg sige, ikke har ret meget at gøre med de problemer, som der bliver talt om i denne debat. Ministeren glemte at fortælle, at det lovforslag slet ikke løser spørgsmålet om blokadeterror, og at forslaget heller ikke i tilstrækkelig grad løser spørgsmålet om afskedigelse på grund af fagforeningsforhold.

Der er for det første en undtagelsesparagraf om private lønmodtagere, og hvis en arbejdsgiver efter at have været udsat for den modbydelige terror fra fagforeningernes side bliver skræmt til at afskedige en, som ikke vil være medlem af de røde fagforeninger, men hellere vil være medlem af en af de frie fagforeninger, hvad kan der så ske vedkommende? Ja, der kan ske et minimum: en sølle godtgørelse til vedkommende, der bliver uretmæssigt afskediget, på 1 måneds løn. Det er det, der kan ske med det forslag. Det er et minimum. Det er derfor, jeg siger: Er det på den måde, den konservativt ledede regering vil imødegå den terror, vi har været vidne til?